

TATÁR SÁNDOR

...lesz úgy?...

*Majd lesz úgy, hogy a hajnali
rigófüttyöt nem hallani?
Hiába csönget villamos?
a jácint minek illatoz?*

*És lesz úgy, hogy az éjjeli
folyóhát nem fog fényleni?
Vagy fénylik az, csak nem tudom,
nem látva át a humuszon?!*

*És lesznek lányok, hamvasak?
– Én meg egy nyirkos hant alatt?
Zenélnek majd és költenek,
föl nem zavarva csöndemet?!*

*Ugyan, ugyan! Mesebeszéd,
hogy minden tovább menne még!
Vagy... mégis...? Dehát nincs olyan!!
MINDENT KIOLT A SZÍVROHAM.*

...arra folyton...

*Gondolj arra, hogy egyszer nem leszünk
(ámbar ez elgondolhatatlan)
– túlélnek majd a csövek a falakban;
nem kell már, s nem lesz kinek tetszenünk.*

*Drágám, én arra folyton gondolok
; ezért oly lényeges, hogy itt vagyunk most –
le fog járni a dal, hisz a korong forog...*

*Gondolj arra, hogy meghalt Rilke is,
s József Attila s mind a többiek...
Kertünket is másoknak pora tölti meg;
bár más próféták másképp hirdetik.*

*De végül minden tanítás csak visszavet magunkra.
Itt és most fontos: kávéd el ne cukrozd;
s majd elvál': mit s kit nem rejthet az urna.*

Feladvány

*Tekintetünkben, hajh! nem az elvesztett –
Az el nem nyert éden fájdalma van.*

V. J.

*Hát, kedves Vajda úr, ez itt,
minálunk nem egészen így volt.
Le kellett selejtezni az Édent.
Mint megfakult, festéke-lepergett
teátrumi díszletet.
: Igazában már csak a leltárban (meg az én
struccpolitikus fejemben) szerepelt Édenként,
valójában már elég régen hideg,
sarkvidéki eredetű volt.
S a leleplezett-illúzió-díszletek között
maga a játék is elvalótlanult –
ágálás lett, rutinból, szerepek ledarálvák,
de – hogyan is másképp? – fogva tartott
benne valami. Majd amikor az Éden
dülöngélő kulisszái
hamisságukkal már-már agyonnyomtak,*

s egészen elfogyott a színpadon a levegő,
a fuldoklásból nagyon lassan, bújkálva, ellen-
szegülve, riadozva 'csak felismerés lett: az az Éden
a szemétre való.

A színpad szívfagyylalóan üres lett. Az új
darab kezdete (amely nyilván a régi végakkordja is volt)
mi más lehetett volna: horror vacui.

Az emlékek („mint régi színlapok, újságból kiollózott,
megsárgult kritikák, megőrzött pezsgősdugó
egy hajdani önfeledt buliról...”) persze be-
ömlöttek volna – sőt be is zúdultak nemegyszer –;
tocsoghatott volna a színpad, dúskálhatott volna
alapanyagban a magunknak írandó új darab.

De régi panelekből új ház? (Könnyen lehet, hogy
odvasan átmentett régi fából újra Éden?)

Hazátlan, magukra-utalt mimusokat fúj át a szél.

...Kételyeink, ismétlődés-fóbiánk, vagyis
saját kerúbjaink nyomasztó árnyékában
tanuljuk önmagunkat, egymást: folyik össze
rögtönzés a próbával s az előadással.

– Te mit kezdenél egy ilyennel rovatszerkesztőként?

– Mittudomén. Alapképlet, az biztos;
mondani nem mond semmi újat.

De ez a pontosság mégiscsak hitelességre,
s nem valami trendkövetésre vall. És nálunk már,
legyünk őszinték, mindenféle dolog megjelent.
Másfelől persze: Gondolod, hogy a mi dolgunk lenne
hozzájárulni barátunknak a pszichiáterrevalóhoz?